

[Aksel Larsen.]

eller øve indflydelse på dem. Og når de nu er draget frem her, må det måske være berettiget at fremsætte ønsket om, at det ikke bliver en sag, som kun angår regeringen eller særligt indviede, men at det virkelig bliver noget, folketinget kommer til at beskæftige sig med og øve direkte indflydelse på.

Dernæst vil jeg sige, at selv om der er sådanne rullende planer for begrænsede områder, skolebyggeri og sådant noget, er der ingen planlægning af helheden eller det mest betydningsfulde af helheden, nemlig den økonomiske udvikling og den økonomiske politik. Hvad denne angår, da har tiltaget til planlægning hidtil bestået i at foretage ensidige nedskæringer i den civile bygge- og anlægsvirksomhed — altså en regulering eller begrænsning af de offentlige investeringer — når man syntes, det var nødvendigt. I mange tilfælde har dette virket uhyre skadeligt; det mærker man såvel på hospitalsmiseren som på undervisningsvæsenets område. Det, der imidlertid er nødvendigt at se på, er de private investeringer, for de er af så altovervejende betydning for det økonomiske liv, at de bør bringes under kontrol og ind under samfundets planlægning. Det er dette, der er hovedsagen i socialistisk folkepartis syn på den økonomiske politik, det var det gennemgående tema i min tale i går, og de tanker, der fremsattes, kommer man til at beskæftige sig med i fremtiden.

Jeg takker, fordi den højtærede statsminister oplyste folketinget om, at det var ud fra ønsket om at underrette samtlige folketingets partier om regeringens økonomiske planer og forhandlinger med erhvervene og organisationerne, at man i mandags havde indkaldt repræsentanter for 4 af folketingets partier til forhandling. Jeg kan kun sige, at så må jeg rette bebrejdelser i hvert fald mod repræsentanterne for det radikale venstre, det konservative folkeparti og venstre, fordi de så ikke har gjort det, de åbenbart efter den højtærede statsminister her skulle have gjort, nemlig underrettet os andre. Når man indkalder 4 partier for at underrette hele folketinget, så må man da sikre sig, at det på en eller anden måde kommer ud. Men måske blev der overhovedet ikke givet nogen infor-

mationer på det forhandlingsmøde med de 4 partier, som man kunne lade gå videre, og hvor intet er, har jo selv kejseren tabt sin ret.

Nogle bemærkninger til den højtærede udenrigsminister. Han advarer mod at rejse unødigt diskussion, som kan vække tvivl om Danmarks stilling til kernevåben. Jeg er ganske enig med ministeren i, at det bør man ikke, men jeg kan ikke se andet, end at det er regeringens egen optræden og egne udtalelser og socialdemokratiets handlinger og udtalelser, der har bevirket, at sådan diskussion vækkes.

Det er ikke helt rigtigt, at erklæringen af maj 1957 har været gældende hele tiden. Vi ser på, hvordan den lyder. Her har vi Folketingstidende. Der står følgende — det er i statsministerens erklæring efter folketingsvalget i maj, og det findes i Folketingstidende 1956-57, 2. samling, sp. 7 —:

„Der har ikke ved forhandlingerne om leverancer til Danmark af moderne våben været tilbudt atomammuniton. Skulle et sådant tilbud komme til at foreligge, er det ud fra de foreliggende forudsætninger regeringens opfattelse, at det ikke bør modtages.“

To forbehold. Det er kun et nej til atomammuniton til de i Danmark eksisterende raketter, og det er kun et tidsmæssigt betinget nej og et forholdsmæssigt betinget nej: under de nuværende omstændigheder.

Det var erklæringen af 1957, og endnu for et år siden blev den gentaget af regeringen. Da var det regeringens og folketingsflertallets stilling, at under de nuværende omstændigheder bør vi ikke modtage kernevåben her i Danmark.

Man har afvist tanken om arbejdet for en atomvåbenfri zone i Norden for det første med den motivering, at ingen af de nordiske lande har atomvåben. Det ved vi meget vel, men det sker ligegodt, at man vedtager noget, selv om der ligger sådanne forhold. For det andet har man sagt, og det er gentaget her i går, at det ville skade arbejdet for at få en større atomvåbenfri zone i Europa. Jeg erkender, at jeg ikke er i stand til at forstå, hvordan det skulle kunne skade arbejdet for en større atomvåbenfri zone, at der er nogen, der går i spidsen. Jeg forstår det altså ikke, uanset hvor tit det gentages for mig.